

have sagt Ja til. Du maa tage fejl, John! Hun har heller ikke talt et Ord om det.«

I det samme kom Jytte ind fra sit Værelse. Det laa ved Siden af Dagligstuen, og hun havde ogsaa godt hørt Fætteren komme. Men hun stod dengang midt i en Omklædning, og hun saae nu med det første Blik, at hun var kommen for sent til at forhindre, at John sladrede af Skole.

»Hvad er der sket? . . . I ser saa højtidelige ud.«

»Sig mig,« sagde Moderen. »Det kan jo ikke være rigtigt, hvad John her fortæller, at du tænker paa at besøge Karsten From i hans Atelier? Ikke sandt — John maa have misforstaaet dig?«

Hendes Tone krænkede Jytte. Hun havde indtil dette Øjeblik ikke for Alvor tænkt paa at tage mod Froms Indbydelse, og det allermest for Moderens Skyld. Nu svarede hun:

»Men — du gode Gud! — hvorfor dog? Naar jeg kan gøre John en Tjeneste med det!«

»Ja, hvad har du egentlig imod From?« spurgte Jægermesteren. »Jeg har mærket det før, Tante Bertha, at du ikke synes om ham. Han har jo ganske vist sine Underligheder. Men en Kunstner med hans Begavelse kan nu engang ikke være noget Normalmenneske. Jeg finder endda, at From har langt mere Optræden og Dannelse end de fleste af den Slags. Jeg er sikker paa, Tante Bertha, at der-